

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce

BESICO Trans, s.r.o., IČ: 25051725
se sídlem Žirovnická 3133/6, Praha 10
zastoupen Mgr. Romanem Klimusem, advokátem
se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno

proti

žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č.j. 2014/26737-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č.j. 2014/26737-421/1, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce Mgr. Romana Klimuse, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 2. 2014, č.j. BEA-T-7/2010, kterým správní orgán I. stupně rozhodl podle § 78 odst. 3, 4 a 7 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tak, že se žalobci neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za I. čtvrtletí roku 2010. Žalovaný změnil žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z výroku rozhodnutí vypustil slova „na chráněném pracovním místě“, v ostatním ponechal výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně beze změny.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve vysvětlil, že žádal o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením ve výši 726.288,- Kč. Po podání žádosti bylo v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610 vysloveno, že České republice by za I. čtvrtletí roku 2010 vznikla v případě vyplacení příspěvku žalobci škoda ve výši 23.244,- Kč. Žalobce proto požádal o vyplacení rozdílu mezi shora uvedenými částkami, tj. 703.044,- Kč. Jeho žádosti však správní orgány nevyhověly a příspěvek neposkytly.
3. Namítal nepřezkoumatelnost a nepřesvědčivost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně, jelikož neobsahují úvahu, kterou se správní orgány řídily při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů, neobsahují odůvodnění výroku ani vypořádání námitek žalobce. Konkrétně v rozhodnutí absentuje, z jakého důvodu byla žádost o příspěvek zamítnuta v celém rozsahu a z jakého důvodu nemá nárok na příspěvek v částce 703.044,- Kč, přestože příspěvek v této části nebyl správními či jinými orgány jakkoli zpochybněn a žalobce podmínky pro jeho poskytnutí splňuje.
4. Tvrdil, že správní orgány nemají prostor pro správní uvážení, zda příspěvek poskytnou, či nikoli, jelikož pouze verifikují splnění kumulativních zákonných podmínek pro vyplacení příspěvku. Správní orgány v dané věci postupovaly nad rámec své pravomoci a porušily základní zásady správního řízení, zejména zásadu právní jistoty, materiální pravdy, správnosti a přesvědčivosti rozhodnutí, předvídatelnosti a ochrany práv a zájmů adresátů veřejné správy. Současně správní orgány nezjistily objektivně skutečný stav věci.
5. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 9. 2015 uvedl, že žalobce sice zaměstnává více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců dle § 78 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zákonu o zaměstnanosti. Avšak podmínky pro poskytnutí příspěvku nesplnil, jelikož zaměstnancům vyplácel nižší mzdu, než jaká byla dohodnuta v pracovních smlouvách a vykázána pro účely žádosti o příspěvek na podporu jejich zaměstnávání. Žalobce požadoval za I. čtvrtletí roku 2010 příspěvek na podporu zaměstnávání celkem 58 zdravotně postižených osob v celkové výši 726.288,- Kč jako náhradu mzdových nákladů, přestože nejméně 5 zaměstnancům nebyla vyplácena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci uvedeného čtvrtletí. Žalobce tak uvedl v žádosti nesprávné, resp. nepravdivé údaje vědomě s úmyslem získat ze svého podvodného jednání prospěch, a proto nebylo možné mu příspěvek ve výši 726.288,- Kč přiznat.

7. Vysvětlil, že nelze s jistotou vyloučit, že by České republice nevznikla škoda vyšší než 23.244,- Kč, jak bylo vysloveno v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610, a proto nebylo možné žalobci přiznat ani částku 703.044,- Kč.
8. Žalobou napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, jelikož je z něj zřejmé, z jakého důvodu neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a jsou v něm vypořádány všechny stěžejní odvolací námitky žalobce. Správní orgány současně zjistily skutkový stav věci dostatečně, vyčkaly na ukončení trestního řízení a ze závěrů trestního řízení vycházely.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
10. Ve vyjádření ze dne 4. 12. 2015 žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval, že úvahy žalovaného jsou nedostatečně podloženy a že má povinnost zjistit stav věci bez důvodných pochybností.

III.

Obsah správního spisu

11. Dne 21. 4. 2010 požádal žalobce o příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením dle § 78 zákona o zaměstnanosti za I. čtvrtletí roku 2010 ve výši 726.288,- Kč.
1. Správní orgán I. stupně podal dne 6. 5. 2010 Policii ČR oznámení podle § 158 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“). Na základě výsledků šetření oznámení proběhlo trestní řízení, které bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610. Tímto rozsudkem byli jednatel a další zaměstnanec žalobce uznáni vinnými pokusem přechinu dotačního podvodu podle § 21 odst. 1 a § 212 odst. 1, 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“), kterého se za období I. čtvrtletí roku 2010 dopustili mimo jiné tím, že ačkoliv nejméně u 5 zaměstnanců nebyla vyplácena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci tohoto čtvrtletí, byla její plná výše požadována v rámci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. V případě vyplacení příspěvku v požadované výši by České republice byla způsobena škoda nejméně 23.244,- Kč. Další zaměstnankyně pak byla uznána vinnou pomocí podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k přechinu dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, 4 trestního zákoníku.
2. Správní orgán I. stupně vydal dne 4. 10. 2013 rozhodnutí pod č.j. BEA-T-7/2010, kterým žalobci neposkytl příspěvek na zaměstnávání osob se zdravotním postižením za I. čtvrtletí roku 2010. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 10. 2013 žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 1. 2014, č.j. 2013/72396-421 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

3. Dne 27. 2. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí pod č.j. BEA-T-7/2010, kterým rozhodl, že žalobci se neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za I. čtvrtletí roku 2010. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve shrnul průběh správního řízení a uzavřel, že žalobci nelze poskytnout příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610, dle něhož by byla vyplacením příspěvku způsobena České republice škoda nejméně ve výši 23.244,- Kč. Z uvedeného rozsudku dovodil, že žádost žalobce obsahovala nepravdivé údaje a že vyplacením zbývajících částí příspěvku v částce 703.044,- Kč by byla České republice rovněž způsobena škoda, a proto rozhodl o neposkytnutí příspěvku žalobci.
4. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 31. 12. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím, kterým změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2014 tak, jak je uvedeno shora. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zcela ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Vyplacením příspěvku by byla České republice způsobena škoda, neboť osoby podávající žádost o poskytnutí příspěvku spáchaly v souvislosti s příspěvkem za I. čtvrtletí roku 2010 přečin dotačního podvodu ve stádiu pokusu. Žalobce žádal o příspěvek na celkem 58 zdravotně postižených zaměstnanců, přičemž bylo prokazatelně zjištěno, že nejméně 5 zaměstnancům nebyla vyplacena čistá mzda v plné výši alespoň v jednom kalendářním měsíci I. čtvrtletí roku 2010. Žalobce tak vyplácel mzdu nižší, než byla mzda dohodnutá v pracovních smlouvách a vykázána pro účely žádosti o příspěvek, tudíž uvedl v žádosti nepravdivé údaje a nebylo možné mu příspěvek v požadované výši 726.288,- Kč poskytnout. Zdůraznil, že dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610 vznikla České republice škoda nejméně 23.244,- Kč, a proto nelze vyloučit, že by České republice poskytnutím příspěvku žalobci nevznikla škoda vyšší. S ohledem na to nebylo možné žalobci poskytnout ani příspěvek ve výši 703.044,- Kč.

IV.

Posouzení žaloby

5. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“)].
6. Žaloba je důvodná.
7. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy, přičemž při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z právní úpravy účinné do 31. 12. 2011 s ohledem na čl. II. přechodných ustanovení, bod 9. zákona č. 367/2011 Sb.:
8. Podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zaměstnavateli zaměstnávajícímu více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob. Příslušným úřadem práce pro poskytování příspěvku je úřad práce, v jehož obvodu má sídlo zaměstnavatel, který je právnickou osobou, nebo v jehož obvodu má bydliště zaměstnavatel, který je fyzickou osobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

9. Podle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance, nejvýše však 8 000 Kč.
10. Podle § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti součástí žádosti je jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, a zaměstnanců, kteří jsou osobami s těžším zdravotním postižením, s uvedením rodného čísla, data vzniku a skončení pracovního poměru, kódu zdravotní pojišťovny, vynaložených mzdových nákladů včetně odvedeného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění.
11. Podle § 78 odst. 7 písm. a) zákona o zaměstnanosti úřad práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 3.
12. Podle § 78 odst. 7 písm. b) zákona o zaměstnanosti úřad práce vydá rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a), nebo pokud zaměstnavatel v přiměřené lhůtě stanovené úřadem práce nedoloží součásti žádosti uvedené v odstavci 4.
13. Podle § 78 odst. 9 zákona o zaměstnanosti poskytnutý příspěvek nebo jeho poměrnou část je zaměstnavatel povinen prostřednictvím úřadu práce ve stanovené lhůtě odvést do státního rozpočtu, jestliže mu byl na základě nesprávných údajů vyplacen neprávem nebo v nesprávné výši; nesplnění této povinnosti je porušením rozpočtové kázně.
14. Stěžejní námitkou žalobce bylo, že mu měl být vyplacen příspěvek za zbývajících 53 zaměstnanců, neboť rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610 se týkal výše skutečně vynaložených mzdových nákladů pouze 5 zaměstnanců. U zbývajících zaměstnanců má žalobce za to, že splnil podmínky stanovené v § 78 zákona o zaměstnanosti pro poskytnutí a výplatu příspěvku, a proto měl nárok na poskytnutí příspěvku za I. čtvrtletí roku 2010 ve výši 703.044,-Kč.
15. Soud nejprve konstatuje, že v daném případě nebylo správními orgány zpochybněno splnění podmínek vyplývajících z § 78 odst. 1 a 3 zákona o zaměstnanosti, tedy že by v daném případě žalobce zaměstnával méně než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu svých zaměstnanců nebo že by měl k poslednímu dni 2. čtvrtletí 2010 v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky nebo měl nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na pojistném a na penále na veřejné zdravotní pojištění.
16. Splnění pouze těchto podmínek však dle názoru soudu neznamená, že požadovaný příspěvek musí být zaměstnavateli bez dalšího příslušným správním orgánem poskytnut. Z § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že příspěvek náleží ve výši skutečně vynaložených mzdových nákladů. Výše skutečně vynaložených mzdových nákladů pak musí být zřejmá z dokladů předložených zaměstnavatelem spolu se žádostí o poskytnutí příspěvku [§ 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti]. V těchto podkladech pak musí být uvedeny správné údaje odpovídající faktickému stavu. Pro poskytnutí příspěvku ve výši uvedené v žádosti tedy nepostačuje pouze splnění podmínky počtu zaměstnanců a

bezdlužnosti k poslednímu dni daného čtvrtletí, nýbrž žadatel musí prokázat oprávněnost požadované výše příspěvku potřebnými doklady, ve kterých musí být uvedeny pravdivé údaje. Pokud by zaměstnavatel požadoval poskytnout vyšší částku příspěvku, než by tvořily skutečně vynaložené mzdové náklady, a tomu by současně přizpůsobil obsah předkládaných dokladů, bylo by třeba mít za to, že nedoložil skutečně vynaložené mzdové náklady. Uvedení nepravdivých údajů do podkladů předkládaných jako součást žádosti by vedlo k tomu, že by příspěvek nemohl být poskytnut vůbec nebo by nemohl být poskytnut plně v požadované výši.

17. Při rozhodování o žádosti o poskytnutí příspěvku postupují správní orgány podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), ve kterém je v § 3 stanoveno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
18. V této věci nebyl žalobci poskytnut žádný příspěvek. Správní orgány přitom zdůvodňovaly tento postup odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610, přičemž z něj dovodily a považovaly za prokázané, že požadovaná částka nemůže být poskytnuta a vyplacena, neboť v žádosti nebyly uvedeny ohledně skutečných mzdových nákladů pravdivé údaje. Dle stanoviska soudu takové zdůvodnění závěru o nevyhovění žádosti žalobce a neposkytnutí příspěvku plně dopadá na těch 5 zaměstnanců, kteří v rámci trestního řízení vypověděli jako svědci, jaké částky jim byly fakticky vyplaceny. Jiná situace je však ohledně zbylých 53 zaměstnanců. Skutečnost, že v trestním řízení bylo prokázáno, že jednatel a zaměstnanci žalobce se dopustili jednání, které naplnilo skutkovou podstatu přečinu dotačního podvodu ve stádiu pokusu, resp. pomoci k němu, není dostatečným podkladem pro neposkytnutí příspěvku žalobci, neboť zákon o zaměstnanosti se spácháním takového přečinu nespojuje automaticky následek v podobě neposkytnutí příspěvku. Zákon o zaměstnanosti totiž nestanoví, že příspěvek nebude poskytnut z důvodu, že žadatel, resp. jeho statutární orgány či zaměstnanci se dopustí v souvislosti se zaměstnáváním osob se zdravotním postižením a se žádostí o poskytnutí příspěvku trestné činnosti.
19. Příspěvek se neposkytne v těch případech, kdy bude zjištěno, že v žádosti tvrzené mzdové náklady žadateli nevznikly, neboť je skutečně nevynaložil. Jestliže by správní orgány v dané věci došly k závěru, že žalobci jakožto zaměstnavateli v žádosti tvrzené mzdové náklady nevznikly, neboť je skutečně nevynaložil, bylo by namíste žalobci příspěvek neposkytnout, resp. jej neposkytnout v plné výši. V dané věci správní orgány vycházely z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610, který však představuje důkazní prostředek ohledně skutečně vynaložených mzdových nákladů pouze u té části zaměstnanců, o nichž bylo v trestním řízení jednáno. Nepostačuje však v případě ostatních zaměstnanců žalobce, kteří v trestním řízení jako svědci nevystupovali. Pro úplnost lze dodat, že správní orgán I. stupně v oznámení o podezření z trestné činnosti podle § 158 trestního řádu uvedl určité skutečnosti, které jej vedly k podání oznámení a které by mohly nasvědčovat tomu, že ani u zbylých zaměstnanců nebyla mzda vyplácena v tvrzené výši, avšak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně ani žalovaný již dále nikterak nehodnotili ani blíže nespecifikovali.
20. Soud má za to, že správní orgány bez dalšího uzavřely, že žalobce uvedl v žádosti nepravdivé údaje u všech zaměstnanců. Závěr o nepravdivosti údajů o skutečně vynaložených mzdových nákladech na zaměstnance žalobce však nemá oporu ve spise,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

neboť rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610 odůvodňuje tento skutkový závěr pouze v případě 5 zaměstnanců, kteří vypovídali v trestním řízení jako svědci, jak je uvedeno shora. Současně správní orgány posoudily věc po právní stránce nesprávně, když toliko s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11 To 168/2013-1610 uzavřely, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním pojištěním nemůže být žalobci poskytnut. Dle stanoviska soudu bylo na správních orgánech, aby rozlišily případy, kdy mzda byla zaměstnancům skutečně vyplacena v žalobcem tvrzené výši, kdy nebyla vyplacena vůbec a kdy byla vyplacena v nižší než tvrzené výši, a aby vzaly v potaz i výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které žalobce za sebe odvedl z vyměřovacího základu zaměstnanců za I. čtvrtletí roku 2010. A poté žalobci příspěvek ve výši odpovídající částce skutečně vynaložených prostředků na mzdy zaměstnanců poskytl.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí tohoto rozsudku bez jednání zrušil z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč a DPH ve výši 1.428,- Kč. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za vyjádření ze dne 4. 12. 2015, neboť v něm žalobce toliko stručně zopakoval některé argumenty obsažené v žalobě. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Romana Klimuse, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. srpna 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.